

СЕРГІЙ

МІЙ ПРИЯТЕЛЬ

MY FRIEND

A CHILDREN'S MAGAZINE

5
MAY
1962

"МІЙ ПРИЯТЕЛЬ" — журнал для українських дітей Канади й Америки. Видає: Централя Українців Католиків. Редактор: о. Семен Іжик. Адміністратор Маріян Міхневич. — Виходить 15-го кожного місяця, крім вакацій. Передплата річно \$2.00, поодиноке число 20 центів.

"MY FRIEND" — The Ukrainian children's magazine in Canada and the United States. Published monthly by the Ukrainian Catholic Council of Canada, 418 Aberdeen Ave., Winnipeg, Manitoba. Editor: Rev. S. Izyk. — Subscription \$2.00 per year, 20c. a copy.

ADDRESS: "MY FRIEND", 418 ABERDEEN AVE., WINNIPEG, MAN., CANADA

Phone: JU 2-1113 or JU 2-1940.

Authorized as second-class mail by the Post Office Department Ottawa, Ont. and for Payment of Postage in Cash.

Від Адміністрації

Наступне число буде вже вакаційне, за місяці червень—липень—серпень. Примо ще раз вирівняти передплату за попередні роки та на 1963 рік, щоб все упорядкувати перед вакаціями і мати спокійну совість та мілій відпочинок.

Хто ще не прислав нам ПИСАНКИ з цьогорічних Великодніх Свят, то просимо це зараз зробити. При кожній нагоді просимо не забувати про наш Пресовий Фонд!

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД ЗЛОЖИЛИ:

Ігор Лукомський, Нью Гейвен, ЗДА — \$1.00; Маруся Масляник, Форт Саскечеван, Алта — \$1.00; Маруся Дурбак, Чікаго, ЗДА — \$1.00; Всеч. о. Петро Романишин, Овкбурн, Ман. — \$2.00; Юрко Купчик, Саскатун, Саск. — \$1.00; Оксана Лугова, Флін Флон, Ман. — \$1.00; Богдан Борущак, Едмонтон, Алта — \$1.00; Маруся Лятишевська, Торонто, Онт. — \$1.00; С. Литвинець, Бріент, Онт. — \$1.00; Андрій Ласійчук, Торондо, Онт. — \$1.00; Павло Галадза, Емблідж, ЗДА — \$1.00 і Євген Б. Смік, Коал Сіті, ЗДА — \$3.00.

Щиро дякуємо. — Хто наступний?

ЛІСТИ ВІД ДІТЕЙ

Дорогий "Мій Приятелю"!

Пересилаємо Тобі 4 долари за 1962 і 1963 роки та одного долара на пресфонд.

Дуже Тобі дякуємо, що так точно приходив до нашої хати. Ми ще були малі й не могли читати, нам читали тато й мама.

Я, Ярослав ходжу до католицького гайскул, а Володимир кінчає 8-у клясу нашої парафіяльної школи св. Юрія. Ми тепер читаємо багато книжок, визичаємо в бібліотеках і передплачуємо.

Вибач, що передплачуємо Тебе цей останній рік. Всі Твої числа ми зберігаємо і шануємо в нашій домашній бібліотеці.

Бажаємо гарних успіхів в Твоїй корисній праці. Закликаємо всіх дітей читати такий корисний журналик "Мій Приятель".

Ярослав і Володимир Коваль,

Дорогий "Мій Приятелю"!

Я дістаю Ваш журналік в школі св. Юрія. Дуже мені він подобається і я його все читаю.

В місяці березні Ви подали загадки: "Чи Ви, Діти знаєте цю тварину?" Я не є певна, але я так бачила: Голова — дикої свині, шия — зебри, плечі і груди, — верблюда, передні ноги — слоня, задні ноги — жирафи, хвіст — тигра.

Оксана Гідей,
Нью Йорк

В місяці травні віддаємо честь нашій Небесній Матінці, Пречистій Діві Марії. Янголи в небі теж радіють “Місяцем Марії.”

Моя Матуся

Найгарніша в світі квітка
Це якраз моя Матуся!
Ранком й ввечорі за неї
Богу щиро все молюся.

Наймиліший в світі голос
Лиш моя Матуся має,
Мов той янгол сріброкрилий
І колише і співає.

І найкращу казку в світі
Лиш вона одна розкаже,
Поцілує на добранич.
Поки пізно спати ляже.

Тож найкраща в світі Мама
Це якраз моя Матуся!
Ранком й ввечорі за неї
Богу щиро я молюся.

I. C.

В МІСЯЦІ МАРІЇ

Надходить травень, найкращий місяць в році. Мурава вже зазеленілась свіжою травичкою. На кущах та деревах з'явилися молоді листочки. В городцях біля домів розцвітають перші весняні квіти. Пташата веселяться, літаючи по галузках.

Дивлячись на цю весняну красу, мені наче убело пів сотні років життя і перед моїми очима виринала моя молодість. Було це ще перед Першою світовою війною, на рідній землі:

Останній день квітня. Отець Катехит повідомляє нас, що завтра, дня 1 травня, розпочинається місяць Марії. Так, як попереднimi роками, Марійське Богослуження для дітей та молоді розпочинається в церкві точно о год. 7.15 рано. Вся молодь усіх шкіл прибуде безпосередньо до церкви, а по вислуханні Служби Божої іде парами до своєї школи, щоб не запізнилися на науку, яка починається як кожного дня о годині 8-ї.

Ось перший день травня приходиться вставати на годину скоріше. Та цього ніхто не жаліє. Вся природа така гарна та розкішна, що годі очей відірвати від неї. Всі овочеві дерева білі — білі, мов в снігу. Це квіття. З усіх сторін чути голоси соловейків, які тільки що починають співати.

Входимо до церкви. В церкві вже повно дітей та молоді. Є учні з гімназії реальної школи в учнівських мундурах з пасками на ковнірі, що показують, до якої класи ходить, є семінаристи та семінаристки, є учні з хлоп'ячої та дівочої школи . . . Вівтар Божої Матері тоне в квітті. Довкруги ікони Божої Матері, що в золотих ризах, повно світла. Все блістить, наче самоцвіти.

Виходить священик, катехит дівочої школи та починається відправа. Всі учні стоять. Лавки призначенні для старших осіб. Вони вже досить напрацювались і їх сили вже на вичерпанні. Наші молоді ноги можуть постояти. Насидимось ще у школі . . .

“Пресвятую, пречистую преблагословенную Владичицю нашу і Приснодіву Марію со всіми всятими помянувше, самі себе і друг друга, і весь живот наш Христу Богу предадім” — линуть слова священика. Це до Божої Матері, Цариці нашої Батьківщини.

Ось вже Богослужба скінчилася. Молодь висипалась на церковне подвір'я та починає уставлятись парами, кожна школа окремо. Ось відходять довгими рядами гімназисти. Другою брамою йдуть поважно студенти учительської семінарії, там чекає на чергу дівоча школа, тут хлоп'яча. Коло самої церкви стоять учениці української семінарії, а там видлівка та реальна. Аж дивно, звідкіля взялося стільки молоді у нашему місті? Всі веселі, але спішать, бо до восьмої вже недалеко. І так що дня, цілий травень . . .

У МАМИН ДЕНЬ

Весело

Муз. С. Симко

Чи хто знає, чи не знає,
які нині свята?
Свято? + Мамин Деньце,
па-ма - та - е нас ді - тей бо - рд - то.
-го - то.

1. Чи хто знає, чи не знає,
яке нині свято?
Мамин День це, пам'ятав
Нас дітей багато.
2. Ох, трудиться наша Мати,
так за нас багато,
пам'ятаймо ж в кожнім році
Це весняне свято.
3. Хто ж це була, як не Мама,
Перша нам співала;
У колисці присипляла,
Як нас, спати клала.
4. І хреститись та молитись
Вона нас навчила.
За рученьку нас маленьких,
До школи водила.
5. Наша Мати Українка,
Любить, за нас дбає,
Все у Бога для нас долі
І щастя благає.
6. Тож просім у Бога долі,
Для нашої Мами,
Й привітаймо нині Неньку,
Гарними квітками.

С. Симко

МАМИН ДЕНЬ

— Дзень — дзелень, дзень — дзелень, завтра в лісі Мамин День. Так дзвонив в гайку дзвіночок, що розквівся над водою. Вміть доріжкою малою кинувсь зайчик — післанець на кінець густого гаю там, де шашечки співають і поніс веселу вістку: Завтра в лісі Мамин День, вчіться віршиків, пісень, щоб в таке велике свято гідно Маму звеличати.

І прийшов щасливий ранок, пробудився гай і ліс і веселе ясне сонце пробудилось в небесах. В білки слози на очах, а в зайчих під кожушком серце б'ється мов дзвінок. Зайченят малих вінок обступив щасливу Маму; — Жий Матусю много літ, так співали зайченята, помагав їм трохи тато.

Скрізь у лісі співи, танці, подарунки і привіти, скрізь шанують Маму діти, бо Вона, ота Матуся за маляток пам'ятає, не дойсть, не доспіляє, не спічне, аж поки діти нагодовані, зодіті, поки виростуть “у люди” з ними все Матуся буде.

I. C.

Сотворення людей — Адама і Еви

(Віршована Біблійна Історія)

Наприкінці шостого дня
Сотворив Бог чоловіка,
Щоби він був господарем
Всего видимого світа.

Двоє людей сотворив Бог
Адама і Еву
Їм на радість і на щастя
А собі на славу.

І любив їх Господь Бог
Дуже їх любив,
На свій образ і подобу
Він їх сотворив.

Гарне тіло, хоч і з землі
Сам Бог утворив
І безсмертною душою
Його оживив.

І дав їм Бог бистрий розум
І свободну волю,
Довгій вік, безсмертність тіла
Без терпінь і болю.

Та найкращим даром Божим
Була ласка Божа,
Що цвіла у їхніх душах
Наче квітка гожа.

І прекрасний райський сад
Господь зasadив,
І тут наших прародичів
Господь поселив.

Тут житимемо щасливо,
Ви й ваші нащадки
Не знаючи, що це біда (горе),
Нужда й недостатки.

Два дерева росли в раю
Перше, це дерево життя,
А друге дерево звалось:
Пізнання добра і зла.

І як батько, що висилає
Дітей своїх в дорогу
Так і їм дав добрий Господь
Одну осторогу:

Уляна Кравченко

“З усіх дерев, що в раю
Споживайте плоди
Та й із дерева ЖИТТЯ
Їжте до вподоби.

Лиш з дерева ПІЗНАННЯ
(Плоду) їсти не будете,
Бо котрого дня з'їсте
(Певно) смертю умрете!”

Вуйко Сте-Ха

О! МАМОЧКО!

Любити так — як любиш ти —
Ніхто не вміє — на землі,
Тому ми всі — дітей гурток —
Сплітаємо тобі вінок
З найкращих квітів на весні.
Тому — при гомоні пісень —
Святкуємо твій мамо — день!

О! Мамочко!

Травневий блеск - травневий чар
І квіти з рідних піль і лук
Приносимо тобі — як дар —
Ми хилимось до твоїх рук.
Ти сонячком для наших віч
Весь довгий рік - і вдень і вніч -

Тому в неділю цю святу
Тобі приносим яр-красу —
При звуках дзвонів і пісень —
Святкуємо твій мамо — день!

О! Мамочко!

В любові і подяки день,
При звуках радісних пісень
Прийми від нас, дітей, привіт!
Ми просимо з глибин сердець,
Щоб добрий Бог - щоб Бог Отець
Тобі багато щастя дав —
Щоб тебе нам зберігав сто літ,
сто літ!

Микола Погідний

ГЕТЬМАНСЬКА БУЛАВА (Казка)

(Продовження)

— Гетьман!? А дех той гетьман? Нема вже в Україні гетьманів! Ой, нема! — і похитав сумко головою. — Милости прошу, сідай козаче! — і підсунув йому стілець.

Сів козак Нетяга, а Дорош почав дальше розпачати:

— Нема! Нема! — Ей, коби то знайшовся де такий козак, що відважився б гетьманську булаву в руки взяти. Я б йому зараз вказав дорогу й шлях...

А козак Нетяга так і порупшився:

Я той самий, що на нього чекаєш, Дороші! І не лиш гетьманську булаву, але й усі козачі клейноди хочу дістати.

— Ти!? — крикнув здивований Дорош. — Хто ж тобі про це розказав?

А козак Нетяга піднісся і відповів:

— Сам ясновельможний гетьман! А ось від нього пірнач, що дістав я у дарунку. Він саме післав мене до тебе по пораду...

— Ану-бо покажи мені цей пірнач! — заговорив Дорош. І взяв він до своїх рук пірнач почав йому цікаво приглядатися. А опісля, немов потверджуючи його правдивість, повторював:

— Так, так, це від нього пірнач! — Вірю твому слову. Колись я його бачив у руках павлоцького полковника. Егеж, але не козакові держати цей пірнач! Козаки в залізі кохаються, а це панська цяцька, а не пірнач!

І тоді почав Дорош виривати з нього самоцвіти, кидав на землю і затоптував їх ногами:

— Цур тобі з ними! Сідай козаче, а я тобі по-козацьки цей пірнач приспособлю. Егеж! Гляди, як загартую це залізо, щоб в козацьких руках не трісло!

І піднісся Дорош на свою стать і подався в пасіку. Там біля кріслатого дуба розпалив ватру, докинув хмизу, а коли вогонь розгорівся, тоді вложив у нього пірнач і держав його доти, доки не розпік до червоного. Опісля загасив ватру і вернувся в хату.

— Ось тобі все готове, козаче! — заговорив характерник Дорош до свого гостя. — Маєш пірнач і він стане тобі у великий пригоді. Але, щоб він мав силу та потугу на ворога взнятись, треба його ще в Дніпровому плесі загартувати. І тому мусимо зараз вийдіжати, щоб у саму північ бути на місці.

І тоді свиснув характерник Дорош, а луна так і пішла гомоном по землі. Свиснув двічі і цілий ліс задрожав, аж листя почало спадати. А коли втретє свиснув, — задудніла земля і пригнались два баскі коні, наче змій.

І зловив характерник Дорош за уздечку одного, а другого подав козакові Нетязі.

— Сідай, козаче, та з лівого боку... А держися цупко на тому вітрогоні!

І скочив мигом козак Нетяга з пірначем у руках на одного, а характерник Дорош на другого. А коли плеснув у долоні, то лиши земля замерехтіла під ними.

Летіли попід хмари. Не їхав козак Нетяга ще так ніколи та тепер зрозумів, чому старого Дороша характерником прозвали. Їхали вони так пів днини і пів ночі. Над Дніпрове плесо прибули якраз у пору.

Дніпрові русалки якраз випили з-під порогів і танковим хороводом зближилися до берега. Та не по це приїхав характерник Дорош, щоб з русалками герцювати. Він вихопив з рук козака Нетаги пірнач і гукнув дужим голосом:

— Гуляй пірнач!

А пірнач так і полетів у Дніпрове плесо. І почав він гуляти немов живий і такий зчинив крутіж, що перелякані русалки вмить поховались в глибину. А тоді вода розступилася і показалося ціле дно Дніпрового плеса.

І побачив козак Нетяга в ньому силу-силенку козацького люду. Та всі вони були такі нещасливі, а лиця їх були такі сумні, що аж жаль було на них дивитися.

Здивувався козак Нетяга і питав:

— Що це таке?

А характерник Дорош:

— Ха, ха, ха! Юдине насіння, що всякому ворогови служило, лиш не Україні! Тому така їх доля. З рибами на дні батька-Дніпра-Славути... мусять проживати.

Нараз зчинився над Дніпром великий шум. Хвилі знялися вгору, заграли, закипіли і почали знову заливати дно. А скоро упокоїлося Дніпрове плесо, тоді випили зі своїх крийовок стривожені русалки, а одна з них, у золотій короні, держала в руках пірнач.

Вона підплала близько до берега і крикнула:

— Держи козаче! — і кинула пірнач на беріг. Та характерник Дорош миттю зловив його в повітрі. Він зараз передав пірнач Нетязі і сказав:

Тепер уже все готове. Можемо вертатися!

І тоді характерник Дорош та козак Нетяга сіли на коні і пігнали стрілою у Холодний Яр.

V.

На другий день, ще перед сходом сонця, лагодився козак Нетяга в дорогу, а характерник Дорош поучував його:

— Знай, козаче, що біля Батурина на північ є гетьманський льох. Ось тобі тудою йти і дістатися до цього льоху, де заховані козацькі клейноди і гетьманська булава. Однак пам'ятай, що цього льоху береже велит-лицар, страшний силою, а ще страшніший позором. А зветься він Булат Микулич. І з ним доведеться тобі звести двобій. Та цього нема тобі чого лякатися. Пірнач тобі поможе, — лиш цунко держи його в своїх долонах і не піддавайся його хитрощам — бо лукавий дуже лицар цей. Більше в нього злоби, як лицарського духа. Та коли тобі пощастииться його побити — тоді йди прямо в льох. А там уже знайдеш усе, чого шукаєш. Так, хай щастить тобі дорога! У Києві на тебе будуть ждати!

І козак Нетяга розпрощався з характерником, стиснув пірнач у долонах і пустився на вороному коні в дорогу.

Увесь час їхав він обережно, бо багацько шлялося ворожого лицарства на шляху. Та аж тепер побачив козак Нетяга, яка біда в Україні. Міста й села попалені, знищені, — кругом лиш загища і руїна. Весь сільський люд зійшов на прошаків. А хоч світило ясне сонце на волі, то не бачив його люд у неволі.

Та козак Нетяга їхав. Минав села й міста, аж доки не прибув у Батурино. Тут задержався одну хвилю, а відтак виrushив на північ, після вказівок характерника Дороша.

І їхав він три дні й три ночі, аж побачив за одним селом високу гору, що над нею клубилися темні хмари.

(Далі буде)

МАТЕРІ

(Декламація на свято Матері)

“На початку було слово”.
І словом тим було ім’я святе,
Що його вперше вимовляє
Кожне дитяточко мале.

З квіткою пільних, волошок синіх,
Із щебету пташок малих,
Букет сплету Тобі Мамусю,
О, наймиліша Ти з усіх.

Це слово: “Мама”. Скільки чару,
Терпінь і болю в слові тім.
Клонюсь Тобі і серце в дарі
Тобі, о Мамо! — Тобі одній.

За сльози, усміхи Твої
За пісоньки, що Ти співала
Мені в колисочці малій,
За те, що ночеї не доспала,

Коли б я міг, то сонце зняв би,
Щоб щастям шлях Твого життя
Сповнить, - і бути все з Тобою,
О Ти, Мамусенько моя.

Б. А.

ЧОГО СМІЄТЬСЯ КУКАБАРА (КАЗКА)

Велика родина кукабарів жила близько людського селища. Кукабари спокійні птахи, можуть годинами, цілими днями, сидіти на одному місці, і приглядатися до чогось. Так і тут — сиділи кукабари купками і поодинці довкола людського селища, і приглядалися до того, що роблять люди. Коли люди влаштовували веселі забави, танцювали, співали — кукабари й собі перелітали з місця на місце, підспівували. Також ніби танцювали й співали. І це їх дуже тішило. Вони думали, що зовсім подібні до людей. Якось раз, одна кукабара, яка вдалася мудріша за інших, сказала:

“Ми дуже подібні до людей! Ми робимо те саме, що роблять люди. Їмо, п’ємо, спимо, танцюємо і співаємо. Є дві речі, які різнять нас: люди не можуть літати, так як ми, а ми не можемо сміятися так, як сміються люди”.

Подумала трошки кукабара, та й знову каже: “Треба розпитати, довідатися — чого люди сміються. Знатимемо, то й собі навчимося”.

Від того часу почали всі кукабари ще пильніше до людей приглядатися. А мудра кукабара набралася сміливості навіть побалакати з одним хлопчиком. Хлопчик сидів у пісочку і грався мушлями, а кукабара сіла біля нього та й питав:

“Скажи мені, чого люди сміються?”

“Весело, приемно їм — вони сміються”, відповів хлопчик.

“А як треба сміятися?”, питав кукабара.

“Я не знаю як”, — каже хлопчик, — “як зробиться весело, то й сміємось, а як . . . я не можу тобі пояснити”.

“Почекай, коли я виросту, стану мудрою людиною — тоді я тобі поясню”, відповів хлопчик.

Але кукабари не хотіли чекати, поки глопчик виросте на велику людину, вони вже тепер хотіли сміятися. Злетілися, порадилися, та й нахвалюються хлопчикові:

“Пхе! Довго чекати ми не будемо . . . Таки сьогодні разом з вами сміятимемось!”

Хлопчик розказав іншим дітям, і своїй мамі, що кукабари сьогодні сміятися по-людськи.

Зійшлися всі люди ввечорі на забаву. І кукабари позліталися. Люди танцюють, співають, а кукабари пильно приглядаються — коли то люди будуть сміятися, щоб і собі засміятися. Ось люди так розвеселилися, що й сміятися почали. Бачать кукабари, що люди сміючись, відкривають роти. І собі порозкривали дзьобки, понадувалися, та як . . . зариплять! А люди, як почули кукабарине рипіння — засміялися ще веселіше і голосніше. Сміються, на кукабар показують, та ще й приказують:

“Дивітьсяся, які дурні птахи! Хочуть по-людськи сміятися . . . Та й риплять як сухе дерево!”

Кукабарам стало прикро і соромно. Вони знялися й полетіли. Та й розліслися геть по степах-бушах.

Мудра кукабара заletіла найдальше. Подобалося їй велике дерево і вирішила вона оселитися на ньому. От і сіла на гілячку.

А дерево те — то був старий, могутній евкаліпт. На ньому було дуже багато дуплець. І на стовбури, і на великих, товстих гіляках. У всіх цих дуплах жили пташки. В кожному дуплі — гніздечко, і пташок пара. Ці пташки були різноманітні — блакитні, ясно-зелені, жовтенькі й біленські. Всі маленькі, як горобчики, а подібні до папуг. Ці пташки дуже гарно щебечуть — співають, дуже любляться, нікому кривди не роблять і дуже гарнісенькі. І називаються вони гарно — Коханки.

Перед тим, як на старому евкаліпти оселилася Кукабара, Коханки саме висиділи в своїх дупельцях-гніздечках маленьких Коханят. Всі тішилися діточками, весело щебетали. Переїтали від гніздечка до гніздечка подивитися на сусідських діточок.

Всі були щасливі.

Кукабара як почула веселе щебетання Коханок, подумала собі.

“Я вибрала добре місце для своєї оселі. Тут такі милі пташки живуть, такі веселі. Мені буде тут присмно.”

А Коханки, коли побачили Кукабару, стурбувалися:

“Такий великий птах . . . Такого великого дзьоба має . . . Ще нам діточок понівчить” . . .

Та й не летять далеко від домівки, діточок стережуть.

А Кукабара як сіла на гіляку — так і сидить, задумалася. Вона хоч і не дуже велика, от трошки більша за ворону, але маленьким Коханкам здавалася дуже великою.

Коли це почулося — гукає щось:

“Стережіться! Стережіться!”

То опосум, який мешкав на другому евкаліпти, гукав до Коханок, своїх сусідок.

Коханки злякалися, залітали кругом, не знають чого їм треба стерегтися. Та й таки подумали, що то від Кукабари лихо їм має бути. Та й посідали скоріше коло своїх гніздечок. А кукабара сидить і далі сподійно, тільки очима крутить, у всі боки оглядається.

І побачила!

Бачить Кукабара — в густій траві лізе велика, чорна гадюка, і просто до евкаліпта, на якому живуть Коханки.

“Оця гадюка хоче напасті на бідних, міліх Коханок”, — подумала Кукабара, — “але я цього не дозволю . . .”

І ще пильніше дивиться Кукабара на гадюку, яка швиденько повзє в траві. Тільки агадюка підлізла під гіляку, на якій сиділа Кукабара — та як камінь, впала на неї. Кукабара, міцним дзьобом, вхопила гадюку за шию, і підлетіла з нею на гіляку. Коханки побачили це, затріщали крильцями і страшенно закричали. Бо вони дуже злякалися. Гадюка була дуже велика, багато

більша за Кукабару. Коханкам здавалося, що гадюка зараз ковтне Кукабару, а потім і їх, і їхніх діточок пойсть.

Але Кукабара міцно тримала гадюку за шию і вертіла нею у всі боки. А потім з розмахом кинула її на землю. І сама за нею зараз же злетіла, знову вхопила за шию і полетіла з нею на високу гиляку. І знову заходилася крутити тою гадюкою. Та отак кілька разів як покрутила гадюкою, як кинула нею об землю — гадюка й простяглася . . . Поламала їй Кукабара хребет.

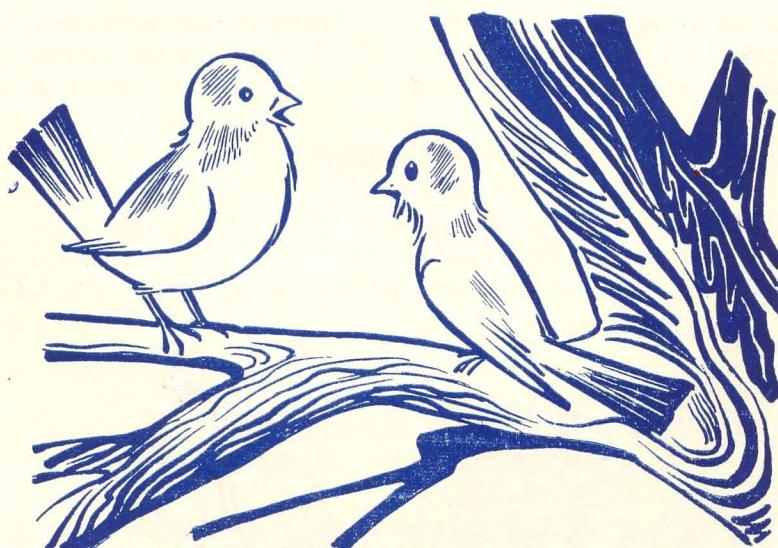
Як побачили Коханки, що їх ворог мертвий — защебетали так весело, як ще ніколи. Літають кругом Кукабари, дякують їй. Кукабарі зробилося так приймно, так весело, що аж плакати захотілося. Підняла вона голову, дзьоба розтулила, а слози втіхи їй у горлі залоскотали і вона раптом засміялася.

Голосним, гарним, дуже подібним до людського, сміхом сміялася Кукабара. І чим більше вона сміялася, тим їй було веселіше, і вона сміялася все голосніше і голосніше.

Інші Кукабари, які жили поблизу, почули той дивний сміх, і полетіли подивитися — хто то так смеється. Позліталися, посідали біля мудрої Кукабари. А Коханки їм розказали, як то та Кукабара гадюку вбила, і показали мертву гадюку в траві під деревом. Побачили Кукабари, яку велику гадюку вбила їхня сестра — і собі тішилися. Підняли голівки, дзьоби повідкривали і за- сміялися.

З того часу всі Кукабари вміють сміятися.

Дуже подобається Кукабарам сміятися, їм навіть не шкода, що від тоЕ пори вони не можуть співати. Та її сміятися можуть тоді, коли заб'ють якогось гада. Отож вони і стараються, пильно стежать і полють гадюк. Щоб весело посміятися. Нехай сміються здорові.

МАТИ І СИН

Пітався мами раз синок
“Мамуню дорогенькі,
Чому — ваші руки чорні,
Мої такі біленькі?

Чому ж то не помити їх?
Чи мила в нас немає?
“О ні, синочку, нічого їм
Вже більш не помагає.

Бо знищенні воїни для тебе,
Від праці, мусили знати,
Щоби тобі щоденний хліб,
В щось вратися придбати.”

Синок припав до чорних,
“Мамуню дорогенька!
Як виросту, то ти спічнеш
Як будеш вже старенька.”

Тобі я вдячний, я твій син,
Мамуню будь спокійна!
Бо моя вдячність за твій труд
Буде тобі подвійна.

Як довго жити буду я,
Як довго носять ноги,
Не будеш мати, ні, турбот
Ні жодної тривоги.

Богдан Федчук

РІДНА МАТИ

Як зо сну я рано встану
Кличу Матінку кохану,
Мати вміє, нагодує,
І вбере і поцілує.

Ще й веде мене за руку
До садочка на науку,
До садочка, мов до школи
Не спізняюсь я ніколи.

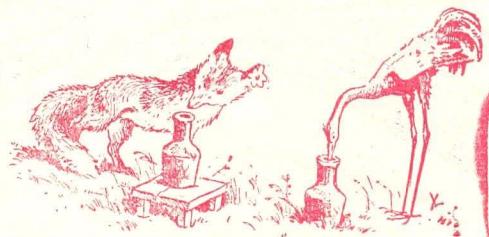
Ввечорі, як ляжу спати,
Біля мене знову Мати.
І прикриє і погладить,
Поцілує і розрадить.

Ще й добрякою рукою
Хрестик робить надо мною,
Хто потрафить так кохати?

Рідна Мати!

Мамо наша добра,
Мамо наша мила!
Від дітей прийми привіт,
Жий безжурно много літ,
І будь все щаслива!!

I. С.

“МАМИН СИН”

Я маленький є синочок,
Чемно бавлюсь, добре їм,
Пильно ходжу у садочок
І росту на радість всім.

А як хтось мене спитає:
— Що ти, синку, за один?
Відповім, хай кожний знає:
— Я — Юрасик, мамин син!

МАТИНЦІ

Матінко моя єдина,
Ти для мене цілий світ!
І хоч я мала дитина,
Хоч мені лиш кілька літ,

Та Тебе, Матусю, мила
Я кохаю над життя,
І бажаю; будь щаслива
Наче квітка весняна!   I. С.

ТРАВЕНЬ

Біжать, біжать хмариночки
По небі в далечінь,
І кидають від сонечка
Свою легеньку тінь.

А сонечко всміхається,
Цілує гай і сад,
І в листя одягається
Зелений виноград.

Цвітуть трушки і вишенки
І яблуня рясна,
Прийшла з теплом і сонечком
Сподівана весна.

Розквів бузок, аж хиляться
Від квіту, вниз, кущі
І пісеньку виспівують
Пустунчики — хрущі.

О. Ж.

МАТУСІ

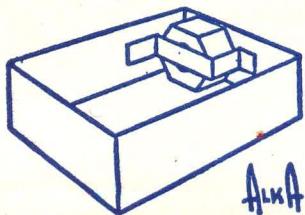
Мамо, Мамочко моя!
Я дитина твоя,
Так, як вмію, так, як знаю,
Я Тебе вітаю.

Янголику мій,
Біля Мами стій,
Хорони її від злого
Для Ігорчика малого . . .

або:

Хорони від долі злої
Для Галиночки малої . . .

АЛКА

ЧАРОДІЙНА КОРОБКА З СІРНИКІВ (МЕЧКІВ)

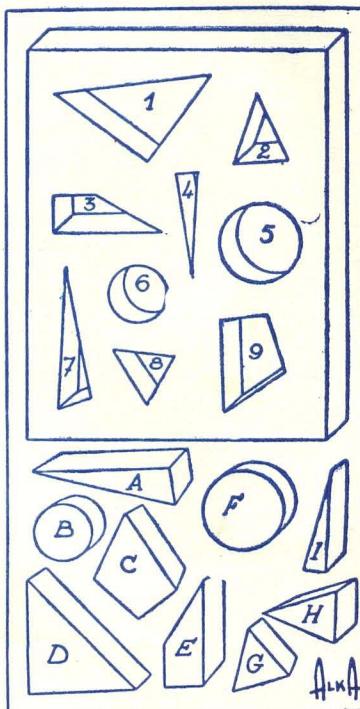
Воно завжди приємно, коли будете в товаристві, знати і показати якусь таку штучку, якої інші не можуть зробити. До цих штучок належить теж і одна, якої хочемо вас навчити і якої назва "Чародійна коробка".

Скажіть свому приятелеві, в якого хаті будете, щоб подав вам коробку з сірниками (не "бук-мечес", а таки коробку!) і коли він її принесе, щоб він поставив її одним ріжком на краю стола так, щоб вона стояла на столі тільки цим ріжком, а більшість коробки була в повітрі поза столом. Очевидно, він цього не зробить. Тоді скажіть, що ви маєте свою "чародійну коробку" і з кишені витягніть коробку з сірників та поставте: Вона стоятиме і всі будуть здивовані.

Штучка ось у чому: В один ріжок шуфлядки з вашої коробки приклейте вдома малу шрубку-мутерку, як це показує наш рисунок внизу. Шуфлядку засуньте і коли коробку з ріжком, у якому шрублка, поставите на столі, вона буде стояти так, як показує горішній рисунок. Важне: Не давайте вашої коробки в руки нікому, бо тайну розкриють! Ка-жіть, що це ваша "чародійна коробка" і якщо хтось візьме її в руки, вона від цього втратить всю свою силу. Спробуйте!

If Not Delivered Return to:

"MY FRIEND"
418 Aberdeen Ave.
WINNIPEG 4, MANITOBA

ДОШКА З ДІРКАМИ

Славко знайшов, зайшовши до гаражу, дошку, в якій було аж дев'ять дірок, різного розміру і вигляду. Тут же в пачці лежали різного вигляду куски дерева, теж дев'ять. Славко є бистрий хлопець і відразу зміркував, що ці куски з тієї самої дошки, в якій були дірки, та що це навіть вирізки з дірок у тій самій дошці. Тепер його зацікавило: Чи справді? І він почав віднаходити, до котрої дірки підходить який кусок.

Поможіть Славкові і перевірте, чи правда це, що ці куски з дошки з дірками та в котру саме дірку який кусок підходить. Подайте, котра буква на куску дерева відповідає якому числу (нумерові) дірки. Ану, чи скоро знайдете це, чи може не знайдете! Напишіть нам!